

Sygn.akt IVKz 832/14

POSTANOWIENIE

Dnia 15 września 2014r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu w IV Wydziale Karnym- Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Dorota Kropiewnicka(spr.)

Sędziowie: SSO Krzysztof Głowacki

SSO Małgorzata Szyszko

Protokolant: Aneta Malewska

przy udziale Prok. Prok. Okręgowej Tomasza Fedyka

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 15 września 2014 r.

w sprawie oskarżonego K. Ł.

zażaleń oskarżonego z dnia 29 sierpnia 2014 r. oraz jego obrońcy z dnia 28 sierpnia 2014 r.

na postanowienie Sądu Rejonowego dla Wrocławia- Krzyków

z dnia 21 sierpnia 2014 r., sygn. akt: II K 485/14

w przedmiocie przedłużenia stosowania tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 kpk

postanowił:

obu zażaleń nie uwzględnić i zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 21 sierpnia 2014 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia- Krzyków

przedłużył stosowanie wobec oskarżonego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania na okres dalszych 3 miesięcy tj. do dnia 22 listopada 2014 r.

Powyższe postanowienie zaskarżył obrońca oskarżonego, który zarzucił Sądowi Rejonowemu obrazę przepisów postępowania a to:

- przepisu art. 249 § 1 k.p.k. w zw. z art. 253 § 1 k.p.k. w zw. z art. 257 § 1 k.p.k. polegającą na niezasadnym przedłużeniu tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego i odmowie zastosowania innego środka zapobiegawczego o charakterze nieizolacyjnym,
  - przepisu art. 258 § 1 i 2 k.p.k. polegające na zastosowaniu tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego (...), podczas gdy w sprawie nie zachodzą określone przepisami art. 258 § 1 i 2 k.p.k. przesłanki uzasadniające stosowanie tymczasowego aresztowania, w szczególności wobec braku uzasadnionych obaw mactwa procesowego i ukrywania się przez podejrzanego oraz zagrożenia surową karą,
- przepisu art. 259 § 1 pkt. 2 i § 2 k.p.k. polegające na przyjęciu, iż nie zachodzą żadne okoliczności wyłączające stosowanie tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego, podczas gdy zgromadzony materiał dowodowy wskazuje

na możliwość wymierzenia w przyszłości kary w zawieszeniu, a dalsze stosowanie tymczasowego aresztowania pociągnie negatywne skutki dla oskarżonego i jego rodziny

Wskazując na powyższe, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia, ewentualnie o jego zmianę poprzez zastosowanie w miejsce tymczasowego aresztowania środków o charakterze nieizolacyjnym.

Powyższe postanowienie zaskarżył także oskarżony, który zarzucił Sądowi Rejonowemu obrazę przepisów postępowania a to:

- art. 258 § 1 i 2 k.p.k. poprzez przedłużenie stosowania tymczasowego aresztowania, podczas gdy w sprawie nie zachodzą określone przepisami art. 258 § 1 i 2 k.p.k. przesłanki uzasadniające stosowanie tego środka, w szczególności wobec braku uzasadnionych obaw matactwa procesowego i ukrywania się przez oskarżonego oraz zagrożenia surową karą
- przepisu art. 259 § 1 pkt. 2 i § 2 k.p.k. polegające na przyjęciu, iż nie zachodzą żadne okoliczności wyłączające stosowanie tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego, podczas gdy jego izolacja stwarza istotne problemy finansowe dla jego konkubiny.

Wskazując na powyższe, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia, ewentualnie o jego zmianę poprzez zastosowanie w miejsce tymczasowego aresztowania środków o charakterze nieizolacyjnym.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Oba wywiedzione w sprawie zażalenia były bezzasadne.

Wbrew stanowisku skarżących, Sąd Rejonowy prawidłowo uznał, że wyłącznie dalsze stosowanie wobec oskarżonego izolacyjnego środka zapobiegawczego pozwoli na zabezpieczenie prawidłowego toku postępowania. Charakter zarzuconych oskarżonemu czynów, ich okoliczności faktyczne, wysokość ustawowego zagrożenia oraz karalność oskarżonego (w ostatnim czasie wydano wobec niego wyrok skazujący dotyczący kilku przestępstw stypizowanych w ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii, a więc przestępstw podobnych do aktualnie mu zarzucanych) nakazują uznać, że obawa wymierzenia oskarżonemu surowej kary o charakterze bezwzględny jest nad wyraz wysoka. W świetle ujawnionych w sprawie okoliczności faktycznych za wątpliwe uznać należy przeświadczenie skarżących, jakoby wydanie w sprawie wyroku skazującego nie pociągało za sobą ryzyka orzeczenia wobec oskarżonego kary bezwzględnej, bowiem jest on osobą młodą oraz posiada stałe zatrudnienie. Stojąc na powyższym stanowisku obrona zdaje się całkowicie abstrahować od powagi przedstawionych oskarżonemu zarzutów oraz dotychczasowej linii życia oskarżonego, który przejawia wyraźne tendencje w kierunku popełniania przestępstw stypizowanych w ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii. W ocenie Sądu Okręgowego w pełni uzasadniona była argumentacja Sądu I instancji, że w świetle grożącej mu odpowiedzialności karnej oskarżony może próbę ucieczki lub ukrycia się przed organami ścigania, a tym samym znacząco utrudnić, a przynajmniej opóźnić tok prowadzonego w sprawie postępowania. W tych okolicznościach wyłącznie dalsze stosowanie wobec oskarżonego izolacyjnego środka zapobiegawczego pozwoli na sprawne ukończenie postępowania sądowego i wydanie w sprawie merytorycznego rozstrzygnięcia.

Jednocześnie za całkowicie nieuzasadnione należało uznać zarzuty skarżących, jakoby w sprawie zachodziły szczególne przesłanki przemawiające za odstąpieniem od dalszego stosowania tymczasowego aresztowania. Wszak izolacja oskarżonego w sposób naturalny wiąże się z utratą możliwości uzyskiwania bieżących dochodów, co nie jest jednak okolicznością nadzwyczajną lecz stanowi oczywistą konsekwencję stosowania wobec oskarżonego izolacyjnego środka zapobiegawczego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy zażaleń oskarżonego oraz jego obrońcy nie uwzględnił i zaskarżone postanowienie utrzymał w mocy.